

NOVADNIEKS

CETURTDIEN,
1990. gada 21. jūnijā

PREIĻU RAJONA LAIKRAKSTS

Nr. 73 (5077)
Maksā 3 kap.

LTF — tā ir pati tauta

16. jūnijā savas organizācijas trešo konferenci sasauca Preiļu nodalās tautfrontieši.

Ar nodalās Domes valdes atskaites ziņojumu uzstājās I. Muzikants. Runāja arī valdes līdzpriekšsēdētāji A. Puzo un A. Višņevskis. LTF Aglonas grupas pārstāvja J. Anspoka uzstāšanās bija par Aglonas tautfrontiešu darbības pieredzi, kā arī — par Pilsoņu komiteju turpmākajiem uzdevumiem.

Šī konference vairs nelīdzinājās tām pirmajām tautas sanāksmēm, kad bija stāvēgūdām pilnas zāles un skanēja kaismīgas runas. Pagājuši tikai divi gadi kopš tautai dota

reāla «brīvā tribīne», kopš izveidojusies Latvijas Tautas fronte — arī šobrīd pati spēcīgākā sabiedriski politiskā organizācija republikā, un ir skaidrs, ka ar runāšanu vien uz priekšu netiks. Taču arī paveikts nav maz. Mūsu rajonā viens no galvenajiem uzdevumiem — visu pakāpju padornju vēlēšanas — devušas Latgales rajoniem neraksturīgus rezultātus. Ir bijuši arī citi darbi — lielāki un mazāki, pamanīti un nepamanīti. Taču uz jautājumu: «Vai nav pienācis laiks Tautas fronteī beigt savu darbību?», atbilde vēl pāris gadus būs vienojošā: «Nē!». Mums nav tiesību likvidēt

organizāciju, kas pati sevī apvieno daudzas partijas un organizācijas. Mums vēl ir ko darīt. Vēl Tautas fronteī jāseko savu ievēlētu deputātu darbībai. Vēl ne deputātu padomes, ne citas organizācijas nespēj tik dziļi ieiet tautā kā Tautas fronte, kas būtībā jau arī ir — pati tauta.

Kāpēc šie jautājumi par likvidēšanu? Tāpēc, ka daļai republikas iedzīvotāju šķiet, ka līdz ar savu cilvēku parādīšanos valdības un vadības amatos tiks atrisinātas visas problēmas. Bet tas nebūt nav tā. Tautai un līdz ar to arī Tautas fronteī joprojām ir ko teikt, ko

lūgt, ko prasīt un — ko nepielaut.

Latvijas Augstākās Padomes deputāte V. Zeile, uzstājoties, informēja tautfrontiešus par savu darbību Augstākajā Padomē, par drīzumā gaidāmajiem likumiem, par jautājumiem, kas uztrauc Latvijas iedzīvotājus — Nacionālās bankas, nacionālās naudas sistēmas izveidošanu, republikas budžetu, zemi utt.

Debatēs — joprojām par un ap tirdzniecību, sadali, rindām... Par nacionālo karogu virs Grāmatu nama. Par uzdevumiem LTF nodalās jaunajai valdei un priekšsēdētājam. Par finansiālo stāvokli.

Aizklāti balsojot, par LTF Preiļu nodalās Domes valdes priekšsēdētāju tika ievēlēts A. Pošeiko un viņa vietnieki — J. Briģis un J. Anspoks. Turpmākajam darbam ar nodalās

finansēm tika izveidota grāmatvedība triju cilvēku sastāvā. (Visi darbinieki šobrīd — neatbrīvotie). Nolemts, ka 50 procentus no biedra naudas maksājumiem LTF grupas var atstāt savā rīcībā.

Daudz nesaprašanas ir ar LTF biļetena «Atmoda» saņemšanu, tāpēc konferences dalībnieku vienprātīgs lēmums — lūgt LTF nodalās un rajona vadību nodrošināt biļetena izplatīšanu ar pasta palīdzību.

Konferences noslēgumā tās dalībnieki pieņēma divas rezolūcijas — par atbalstu pašreizējai republikas valdībai un tās pieņemtajai neatkarības Deklarācijai un — pret iespējamo Deklarācijas «iesaldēšanu».

S. JOKSTE

LKP rajona komitejas plēnums

Šī gada 16. jūnijā notika Latvijas Komunistiskās partijas Preiļu rajona komitejas 2. plēnums.

Par Latvijas KP taktiku PSKP XXVIII kongresa sagatavošanas periodā runāja partijas rajona komitejas pirmais sekretārs P. Vartminkis. Plēnuma dalībnieki vienbalsīgi atbalstīja Latvijas Kompartijas XXV kongresā pieņemto lēmumu.

Par partijas rajona organizācijas struktūru plēnuma dalībniekus informēja partijas rajona komitejas orgdaļas vadītāja V. Leine.

Plēnumā apstiprinātas šādas darba komisijas:

1. Informācijas un sabiedriskās domas pētišanas komisija.
2. Komunistu un darbalaužu sociālās aizstāvēšanas komisija.
3. Komisija darbam ar tautas deputātiem.

4. Komisija darbam ar sabiedriskām, sabiedriski politiskām organizācijām un partijām.

Vienbalsīgi pieņemta plēnuma rezolūcija sakarā ar raksta «Par tieksmi pret LKP» publicēšanu laikrakstā «Novadnieks» šī gada 12. jūnijā.

Pircēji ir apmierināti

Kad pagājušā gada beigās Valentīna Vabule pārņēma Aizkalnes veikala vadību, tirdzniecības darbs tajā bija ne tikai nolaists, bet trūka pat elementāras kārtības. Preču sortiments veikalā bija visai šaurš, tās bija slikti pārdzamas.

Pagāja tikai daži mēneši, un Aizkalnes veikalā viss izmainījās līdz nepazīšanai. Valentīna Vabule ieviesusi brīvu pircēju pieeju precēm, tās pasūta pēc pieprasījuma, pastāvīgi rūpējas par preču sortimenta paplašināšanu. Tāpēc mēneša un ceturkšņa tirdzniecības plānus veikala kolektīvs pārsniedz. Pircēji ar veikala darbu ir apmierināti.

Valentīnai Vabulei tirdzniecības darbā ir liela pieredze, bet viņas raksturīgākās īpašības ir arī neatlaidība un čaklums. To veikala vadītāja dienā māca pārdevējām Ninai Kursītei un Ninai Orlovai.

ATELA (no kreisās): Aizkalnes veikala vadītāja V. Vabule, pārdevējas N. Kursīte un N. Orlova.

J. BRICA teksts,
J. SILICKA foto

Latvijas Kompartijas Preiļu rajona komitejas II plēnuma rezolūcija

(SAKARĀ AR RAKSTĀ «PAR ATTIEKSMI PRET LKP» PUBLIKĀCIJU LAIKRAKSTĀ «NOVADNIEKS» 1990. GADA 12. JŪNIJĀ)

Pēdējā laikā politiskie spēki, pirmām kārtām LTF Dome, kuri stāv socialistiskās izvēles nolīgšanas pozīcijās, pieliek pūles, lai republikas un rajona iedzīvotāju sabiedriskajā apziņā sakompromitētu un nopulgotu socialistiskās attīstības ceļa idejas un būtību. Latvijas Kompartijas darbību un Latvijas tautas gadiem ilgo cīņu par savu sociālo atbrīvošanos. Īpaši tas izpaudās LTF Preiļu nodalās (kuras daudzi biedri ilgus gadus sastāvēja Kompartijā un tās vadošajos orgānos) Domes valdes attieksmē pret Latvijas Kompartiju.

Pazīnojumā, kas publicēts laikrakstā «Novadnieks» 1990. gada 12. jūnijā, Latvijas Kompartija raksturota kā «impēriskās un koloniālās politikas» turpinātāja, tai piedēvētas LKP nepiederošas iniciatīvas šī gada 15. maijā pie republikas Augstākās Padomes ēkas. «aicinājumi uz streikiem», prasība izveidot paralēlas pārvaldes struktūras utt.

Domes valde LKP darbību atzīst par pretvalstisku, jo Latvijas Kompartija ir kā «vērsas pret Latvijas republikas pilsoņu likumīgajiem centieniem pārtraukt okupācijas režīmu...».

Taču nav jāaizmirst, ka Padomju Latvijai jau ir 50 gadu un vēstures lappuses nav iespējams izvītrot. Preiļu rajonā vēl dzīvo daudz cilvēku, kuri paši izbaudījuši buržuāziskās Latvijas gadus, vācu fašistisko okupāciju un labi zina, cik daudz asinū izliets. Viņi, zina arī to, ko devusi padomju vara.

Uzskatām, ka kungiem no Domes nevajadzētu aizmirst, ka tā dēvētā «okupācijas režīma» apstākļos atjaunota kara gados izpostītā Latvijas tautsaimniecība, radīts liels ekonomiskais potenciāls, ne mazums veikts republikas iedzīvotāju labklājības celšana: vieglo automobiļu skaits ziņā, rēķinot uz vienu iedzīvotāju, Latvija stabili ienem otro — trešo vietu PSRS, bet vasarnīcu ciematu skaits, individuālās dzīvojamās platības pieaugums, darba algas paaugstināšanās un nodrošinājuma ar pensijām uzlabošanās, kultūras un tautas izglītības attīstība, latviešu savdabības un valodas atjaunošana, politisko partiju un kustību darbības brīvība — arī nebūt nav sliktākais rādītājs, kurš raksturo «okupācijas režīmu» republikā. Pasaule nepazīst tādu labklājības līmeni okupācijas apstākļos.

Tomēr, neskatoties uz tādu vēsturisko notikumu analīzi, neskatoties uz 50 gadus ilgo padomju varas pastāvēšanas periodu Latvijā, Domes ideoloģi falsificē vēsturisko pagātni, atklāti spekulē ar latviešu nacionālajām jūtām, kā arī ar to cilvēku noskaņojumu, kuri pārdzīvojuši staliniskās represijas un stagnācijas gadus, kuri ir neapmierināti ar dzīves līmeni un sociālo aizsargātību.

Tas viss tiek darīts ar vienu mērķi — diskreditēt socialistiskos ideālus un iekarojumus un tiem pretstatāt reanimēt Latvijas Republikas dzīves veidu un atjaunot buržuāzisko kārtību.

Sodien komunisti un visi Latvijas republikas iedzīvotāji, kuri nosvērti vērtē politisko notikumu attīstību, saprot, ka savu stratēģisko mērķi, sasniegšanai — izstājai no PSRS un Latvijas buržuāziskās valsts atjaunošanai — Latvijas Tautas frontes un citu LTF integrēto nacionālistisko organizāciju vadība paredz gan politisku, gan vardarbīgu attīstības ceļu. Ir zināms, ka šī zinā īpaša loma tiek atvēlēta kaujinieku vienībām, kuras izveidotas minēto organizāciju struktūrā un rada reālus draudus valsts ie-

kārtai. Tā pienācīga nenovērtēšana var novest pie nelabojamām sekām.

Naivi ir uzskatīt, ka LTF Preiļu nodalās Domes valdei par to nekas nav zināms. Sodien «nevainīgo» aizsargu vienību atjaunošana, kuras ierakstījušas asinainu lappusi savas un citu tautu vēsturē, nav nekas cits kā to agrāko formējumu izveidošana, kuri fašistiskās okupācijas gados padarīja sevi slavenus ar mierīgo iedzīvotāju nošaušanām rajonā un republikā, ar soda akcijām aiz tās robežām, ar iedzīvotāju deportācijām uz Vāciju.

Ir loģiski uzdot kungiem no Domes valdes jautājumu: vai šodien tā nav Latvijas republikas un tās tautas nodevība?

Latvijas Kompartijas Preiļu rajona komitejas otrā plēnuma dalībnieki kategoriski noraida aizsargu organizācijas atjaunošanu Preiļu rajonā, uzskatot to par nelikumīgu.

Sodien cēlsirdīgāk ir sadarboties ar Latvijas Kompartijas komunistiem un veicināt to darbu, nekā ierakstīties brīvprātīgos, kuri, ja būs iespēja, izrēķināsies ar sev nevēlamiem cilvēkiem. Pieredze te aizsargiem ir.

Latvijas Kompartijas Preiļu

rajona komitejas plēnuma kategoriski noraida rajona komunistu lomas novērtējumu šajā saspīngtajā periodā, ko devusi LTF Preiļu nodalās Domes valde savā paziņojumā.

Aicinājums atturēties no jebkādiem sakariem ar Latvijas Kompartiju, draudi iedzīvotājiem saņemt nodevēju birkas par sadarbību ar mums necel tādas demokrātiskas un humānas organizācijas, par kādu sevi izsludinājuši LTF, autoritāti, bet atsevišķu Domes valdes paziņojuma nostādnu juridiskā kvalifikācija robežojas ar kriminālatbildību par šantāžu, un rajona iedzīvotāju iebaidīšanu.

Tādējādi izrādās, ka LTF ierīkšējais lozungs — «darbības brīvību visām partijām un organizācijām» — tai šodien nav pienamams. Lai par to zina visi cilvēki, kā savu seju maina kungis no Domes.

Komunisti aicina visus rajona iedzīvotājus izteikt savas domas un «grībi» ar demokrātiskām, tiesiskām metodēm, bet nevis iebiedēšanas un šantāžas ceļā.

(Rezolūcija pieņemta Latvijas Kompartijas Preiļu rajona komitejas II plēnumā 1990. gada 16. jūnijā.)

Vasara pirms pusgadsimta

1. Ultimāts: atbildei — sešas stundas

1940. gada 16. jūnijā pulksten 14 PSRS Tautas komisāru padomes priekšsēdētājs V. Molotovs Maskavā savas valdības vārdā nodeva Latvijas sūtnim F. Kociņam Latvijas valdībai adresētu paziņojumu (dažkārt apzīmētu par notu), kategoriski pieprasot atbildēt uz to tai pašā dienā līdz pulksten 20 (tātad — sešu stundu laikā). Paziņojumā bija teikts:

«Uz padomju valdības rīcībā esošā faktu materiāla un arī uz domu izmaiņas pamata, kas pēdējā laikā notika Maskavā starp PSRS Tautas komisāru padomes priekšsēdētāju Molotovu un Lietuvas ministru prezidentu Merki, padomju valdība uzskata par konstatētu, ka Latvijas valdība ne tikai nav likvidējusi vēl pirms padomju un latviešu savstarpējās palīdzības pakta noslēgšanas radīto militārsavienību ar Igauniju, kas vērsta pret PSRS, bet arī to paplašinājusi, pievelkot šai savienībai Lietuvu, un cenšas ievilkīt tajā arī Somiju.

Līdz padomju — latviešu savstarpējās palīdzības pakta noslēgšanai 1939. gada rudenī padomju valdība vēl varēja skatīties caur pirkstiem uz tādas militārsavienības pastāvēšanu, kaut gan tā pēc būtības runāja pretim agrāk noslēgtajam PSRS un Latvijas neuzbrukšanas paktam. Bet pēc padomju — latviešu savstarpējās palīdzības pakta noslēgšanas padomju valdība uzskatīja pret PSRS vērsta militārsavienības pastāvēšanu starp Latviju, Igauniju un Lietuvu ne tikai par nepieļaujamu un neiecīsamu, bet arī par dziļi bīstamu un draudošu PSRS robežu drošībai.

Padomju valdība rēķinājusies ar to, ka pēc padomju un latviešu savstarpējās palīdzības pakta noslēgšanas Latvija izstāsies no militārsavienības ar citām Baltijas valstīm un tāda kārtā šī militārsavienība būs likvidēta.

Tai vietā Latvija kopā ar citām Baltijas valstīm nodarbojusies ar augšminētās militārsavienības atdzīvināšanu un paplašināšanu, par ko liecina tādi fakti kā divu slepenu trīs Baltijas valstu konferenču sasaukšana 1939. gada decembrī un 1940. gada martā, lai formāli izveidotu paplašināto militārsavienību ar Igauniju un Lietuvu, Latvijas, Igaunijas un Lietuvas ģenerālštābu sakaru pastiprināšana, ko dara slepenībā no PSRS, speciāla militārās Baltijas Antantes preses orgāna radīšana 1940. gada februārī — «Revue Baltique», ko izdod angļu, franču un vācu valodā Tallinā, un tamlīdzīgi.

Visi šie fakti runā par to, ka Latvijas valdība rupji pārkāpusi padomju un latviešu savstarpējās palīdzības pakta, kurš aizliedz abām pusēm «noslēgt jebkādas savienības vai piedalīties koalīcijās, kas vērstas pret vienu no līgumslēdzējam pusēm» (līguma 4. pants).

Šī padomju un latviešu savstarpējās palīdzības pakta rupja pārkāpšana no Latvijas valdības puses notiek tai laikā, kad Padomju Savienība vedusi un turpina vest augstākā mēra labvēlīgu, noteikti prolatvisku politiku, punktuāli izpildidama visas padomju un latvju savstarpējās palīdzības pakta prasības, Padomju valdība atrod, ka

Ar šo materiālu Latvijas telegrāfa aģentūra (LETA) aizsāk korespondenču ciklu, kas stāsta par nozīmīgākajiem notikumiem 1940. gada vasarā. To pamatā ir tā laika vēsturiskās liecības.

tādu stāvokli tālāk vairs nevar paciest.

PSRS valdība uzskata par pilnīgi nepieciešamu un neatliekamu sekojošo:

1) nekavējoties sastādīt Latvijā tādu valdību, kas būtu spējīga un gatava nodrošināt padomju — latviešu savstarpējās palīdzības pakta godīgu izvešanu dzīvē;

2) bez kavēšanās nodrošināt padomju karaspēka daļu brīvu ielaišanu Latvijas teritorijā, lai tās novietotu svarīgākajos centros tādā skaitā, kas būtu pietiekams, lai nodrošinātu PSRS un Latvijas savstarpējās palīdzības pakta realizēšanas iespēju un novērstu varbūtējus provokatoriskus aktus pret padomju garnizonu Latvijā.

Padomju valdība uzskata šo prasību izpildīšanu par to elementāro noteikumu, bez kura nav iespējams panākt padomju un latviešu savstarpējās palīdzības pakta godīgu un lojālu izpildīšanu.

(V. Molotova iesniegtā paziņojuma teksts latviešu valodā atbilst tā publicējumam laikrakstā «Jaunākās Ziņas» 135. numurā 1940. gada 17. jūnijā.)

Līdzīgu paziņojumu V. Molotovs tajā pašā dienā pulksten 14.30 nodeva Igaunijas sūtnim Rejam, tikpat kategoriski pieprasot atbildi līdz pulksten 23 astoņarpus stundu laikā.

Tāds ir šī paziņojuma teksts, kas pēc kara Latvijā līdz pat pērnajai vasarai nebija ieraudzījis dienas gaismu ne vēstures apcerējumos, ne preses lappusēs.

Ja raugāties no elementāru starptautisko tiesību viedokļa,

nemaz jau nerunājot par ētiku vai morāli, tad, no vienas puses, komentāri lieki: ultimātīvāku paziņojumu grūti pat iedomāties. Jo: kā gan kāda valsts var pieprasīt citai valstij, lai tā

a) izveidotu savā zemē citu valdību, kas turklāt atbilstu pieprasītājvalsts gribai un interesēm.

b) vienlaikus nekavēti ielaistu savā teritorijā neierobežoti lielu pieprasītājvalsts bruņotos spēkus, ļaujot tai tos izvietot un izmantot pilnīgi pēc saviem ieskatiem? No starptautisko tiesību viedokļa tas ir kaut kas pavisam grūti aptverams. — lai neteiktu vairāk. Īsi sakot — absolūta citu valstu interešu ignorēšana, lai neiegrozīti pildītu savas iegribas.

No otras puses, komentāri tomēr vajadzīgi, lai kaut nedaudz raksturotu Molotova motivāciju, proti, Latvijai piedēvētos 1939. gada 5. oktobra savstarpējās palīdzības pakta «pārkāpumus». Nosacīti tie iedalāmi piecos aspektos un nevienš no tiem neiztur nopietnu kritiku. Pēc toreizējo Baltijas valstu iekļaušanas Padomju Savienībā (1940. gada augustā) visi šo valstu ārlietu ministriju arhīvi tika aizvesti uz Maskavu. Tomēr līdz pat mūsu dienām tur nav varējuši atrast jēlcādus pierādījumu ultimātā izteiktajiem apvainojumiem un pārmetumiem, kaut gan šādiem dokumentiem neapšaubāmi būtu liela nozīme — tie vismaz kaut kādā zinā attaisnotu Maskavas bruņoto iekļaušanos. (PSRS līgumpartneri Vācijā savukārt tika paziņots, ka ar šiem pasākumiem «darīts gals Anglijas un Francijas intrigām Baltijā, kur nolūks ir izraisīt nesaskaņas Padomju Savienības un Vācijas starpā».)

Tādējādi Latvijai un Igaunijai piedēvēto «pārkāpumu» izpaušmes (ar īsiem skaidrojumiem) ir šādas:

1) slepenas militāras savienības noslēgšana starp Baltijas valstīm, kas vērsta pret Padomju Savienību (īrs izdomājums.

kas nav dokumentāri pamatots ne toreiz, ne tagad).

2) neatteikšanās no 1923. gadā noslēgtās Latvijas un Igaunijas aizsardzības alianses nolīguma (slēdzot savstarpējas palīdzības paktu ar Igauniju. Staļins un Molotovs, starp citu, deklarēja, ka šis līgums nekavē labas attiecības starp abām valstīm — Igauniju un PSRS);

3) piedalīšanās slepenās Baltijas valstu ārlietu ministru konferencēs (Baltijas valstu ārlietu ministru konsultācijās, ko paredzēja 1934. gada 12. septembrī noslēgtais sadarbības līgums, nekādā ziņā nebija slepenas vai vērstas pret kādu ārvalsti);

4) slepenas militāras ģenerālštāba virsnieku asprīdes (izdomājums bez jebkāda dokumentāra vai citāda pamatojuma);

5) visu triju Baltijas valstu kopīgi izdotā žurnāla «Revue Baltique» pretpadomju kurss (šis izdevums, kura pirmais numurs iznāca 1940. gada februārī, bija veltīts tikai ekonomiskajām, sociālajām un kultūras problēmām, un nevienai žurnāla publikāciju rindai nav pretpadomju noslieces — drīzak jau otrādi).

Uz šiem apvainojumiem balstījās abas skarbi ultimātīvās Molotova prasības Latvijas un Igaunijas valdībai.

Starp citu, V. Molotovs te nenāk pretrunā pats ar sevi, jo PSRS Augstākās Padomes sesijā 1940. gada 29. martā viņš, starp citu, paziņoja: «...ar Baltijas valstīm noslēgtie pakti tiek pildīti ļoti apmierinoši un rada labvēlīgus apstākļus Padomju Savienības un to valstu attiecību tālākiem uzlabojumiem». Ar «attiecību tālākiem uzlabojumiem» viņš, acīmredzot, domāja, ka pienācis laiks spert tālākus soļus, lai pastiprinātu PSRS ietekmi Baltijā. Grūti saprast to citādi. Tieši šim nolūkam kalpoja 16. jūnijā iesniegtais paziņojums, ko sāka īstenot nākamās dienas rītā — 1940. gada 17. jūnijā.

Imants DEKŠENIEKS (LETA)

Piemīņas dienā

1941. gada 14. jūnijā staļiniskās genocīda politikas realizētāji kopā ar latviešu tautas nodevējiem, kuri savā pašlabuma pēc palīdzēja PSRS iekšlietu dalas virsniekiem sameklēt Maskavas atstātajos un LPSR iekšlietu ministra V. Lāča parakstītajos sarakstos izsūtīšanai tūkstošiem nevainīgu cilvēku, aizsāka baīgu gadu. Tā bija tautas melnā diena Latvijas vēsturē. Dzelzceļa stacijās stāvēja jau iepriekš sagatavoti lopu vagoni, aizrestoti, ar nārām, ar silēm dabisko vajadzību nokārtošanai. Visi bija sagatavoti un iesūtīti no Krievijas. Pirmo reizi Latvijas vēsturē bija sākusies pati lielākā latviešu tautas iznīcināšana. Sveša, komunistiska vara varmācīgi bija ielauzusies citas valsts teritorijā un nu strādāja pēc slepkavu Staļina un Berija pavēles. Šajos sarkanajos aizrestotajos vagonos tika sadzītas sievietes pirms dzemdībām; sievietes ar maziem bērniem uz rokām, mazgadīgi bērni, studenti, arī 60, 70 gadus veci cilvēki. Ko viņi bija nozleģušies, šie cilvēki? Lūk, ko šodien PSKP biedri saka par šīm noziedzībām: tā esot bijusi klūda. Tā nav klūda — tā bija iepilnāta noziedzība. Tas ir PSKP noziegums pret cilvēci. Tādēļ šodien, cilvēki, esiet uzmanīgi! Šur tur pa kaktiem atbalsojas piekritoša murdona vecajām staļinisma metodēm.

Šogad, 1941. gada 14. jūnijā Piemīņas diena bija pirmā pēc 49 gadiem, kas tika atzīmēta neatkarīgā Latvijas valstī. Ar smagām sirdīm, lietum līstot, ar ziediem rokās līvānieši gāja atcerēties savus tautiešus, kuri vairs neatgriezās Latvijā, kuru sāpes un mokas palika tur, Sibīrijā.

Pie Līvānu stacijas siležu malā pulcējas cilvēki. Jauni, veci, pūsmūža, bērni. Pie represēto piemīnai pagājušajā gadā uzstādītā piemīneklā ziedi un sveces. Līvānu represēto kluba «Atbals» priekšsēdētāja Dz. Ušacka piemin tos līvāniešus, kuri no šīs stacijas sāka Golgātas ceļu.

Par cilvēka pazemošanu, par pazaudēto dzimteni, atņemtām mājām, ilgām pēc brīvības, zvēriski moelto valdīem un Dieva žēlastību runā katoļu draudzes dekāns.

List, bet runātāji stāsta par tiem, kuriem šī diena bija melnā diena, Asaras, naidis, bailes, pazemojums, ko izcieta latviešu

tauta 1941. gada 14. jūnijā, skan I. Garjānes lasītās dzejas rindās. Vēl skan A. Vībāna lasītie dzejoļi represētajiem, Līvānu pilsētas Tautas deputātu padomes priekšsēdētāja vietnieka A. Jēl-sejva pateicības vārdi tiem, kuri ar savu atnākšanu apliecināja, ka vēl arvien latviešu tauta nav salauzta.

L. VIKSNA ATTELA: piemīņas brīdis 14. jūnijā Līvānos pie piemīneklā represētajiem.

AUTORA foto

Blēdības ar slimnīcas remontu

1989. gada 13. martā Preiļu centrālās rajona slimnīcas galvenais ārsts I. Deško un Daugavpils rajona celtniecības kooperatīva «Lukna» priekšsēdētājs A. Ševčuks noslēdza līgumu par slimnīcas telpu remontu. Tāmes vērtība bija 46 tūkstoši 444 rubļi, darbu izpildes termiņš — 1989. gada 1. decembris.

1990. gada 15. jūnijā notika tautas kontroles rajona komitejas kārtējā sēde. Tajā izskatīja jautājumu par rajona centrālās slimnīcas darbinieku sūdzības pārbaudes rezultātiem. Un tas nenozīmē neko citu, kā vien to, ka ne pērnā gada decembrī un pat ne šī gada jūnijā vidū kooperatīvs remontdarbus nebija pabeidzis. Vēl vairāk — jau labu laiku nevienam celtnieku slimnīcā vispār nemanīja, bet vairāku nodalu medicīniskais personāls un slimnieki vārda tiešā nozīmē mitinās pa kaktiem. Un nevienam nav noslēpums, ka tādos apstākļos ir bezgala grūti uzturēt tīrību un kārtību, kā arī normālus apstākļus pacientu atveseļošanās periodā.

KO KONSTATĒJA PĀRBAUDE?

Pārbaude konstatēja, ka tāme slimnīcas ēkas kapitālajam remontam nekur nav apstiprināta. Līgumā gan paredzēts, ka samaksa notiks, pamatojoties uz izpildīto darbu pieņemšanas aktiem. Taču jau nākamajā dienā pēc līguma noslēgšanas Preiļu centrālā rajona slimnīca pārskaitīja kooperatīvam «Lukna» desmit tūkstošus rubļu. Otrus desmit tūkstošus rubļu slimnīca kooperatīvam pārskaitīja 1989. gada 22. augustā. Tā pašā gada septembrī parakstīts akts par izdarīto darbu pieņemšanu (summa — 21111 rubļi).

1990. gada 1. jūnijā tautas kontroles rajona komiteja izdarīja pārbaudi, kas no akta (par pērnā gada septembrī padarīto norādīta ir veikts īstenība, kā cās secināt, ka uz papīra vairāku darbu apjomu ir krietni

lielāki nekā realitātē. Pierakstīts gandrīz trīsreiz vairāk demontēto cauruļu. Radiatorus vispār neviens neaiztīka, bet uzrādīts, ka demontēti 180 radiatori, tāpat nav izdarīta grunts un šķembu blīvēšana. Dokumentos iegrāmatots par 196 kvadrātmetriem vairāk linoleja nekā īstenībā noklāts. Krietni sakāpināti arī citi rādītāji.

Astoņu dažādu veidu darbos izdarīti pierakstījumi par 5902,8 rubļiem, bet, ja nem vēra koeficientu (1,285), pierakstījumi ir 7587,1 rubļi.

Pārbaudes dienā slimnīcas telpu remonts nebija pabeigts.

PAPILDUS ZIŅAS

Šī gada 7. jūnijā komisija (centrālās rajona slimnīcas galvenais ārsts I. Deško, tautas kontroles grupas priekšsēdētājs N. Bogdanovs, tautas kontroles rajona komitejas loceklis), piedaloties kooperatīva «Lukna» priekšsēdētājam un grāmatvedim, pieņēma darbus. Tie veikti par 23 tūkstošiem 953 rubļu. No šīs summas ieturēti 7587 rubļi — pierakstījumi no 1989. gada septembra akta.

Saņemts akts no Daugavpils finansu nodaļas, kurā uzsvērts, ka kooperatīva «Lukna» ļoti slikti veikta grāmatvedības uzskaite, nav nekādas skaidrības, kur un par kādu summu iegādāti būvmateriāli, kā tie izmantoti. Sliktā finansiālā stāvokļa dēļ kooperatīvs atrodas uz likvidācijas robežas. Nav izdarīti arī maksājumi valsts budžeta, par ko būs jāmaksā sods.

KO NOLĒMA?

Objekts jāpabeidz — tas nu ir skaidrs. Lai to izdarītu, ieteikti sastādīt papildus tāmi un noslēgt papildus līgumu, kurā būtu paredzētas sankcijas pret līguma laužējiem. Kooperatīvam dots termiņš — līdz 1. jūlijam darbiem jābūt galā.

Pēc tautas kontroles rajona komitejas materiāliem sagatavoja L. KIRILLOVA

Jubilejas gaidās

Septiņdesmit gadi. Daudz tas vai maz! Cilvēkam tas būtu visai ilgs mūžs. Bet skolai!

Septiņdesmit gadus Vanagu ciemā darbojusies skola, un tajā mācījušies bērni no tuvākas un tālākas apkārtnes, arī no Dubnas otrā krasta, pārupes. Un tāpēc tie, kas nebūt nedzīvo Vanagos, tāpat dažkārt dēvē sevi par vanadziesiem. Skolas dēļ, kurā viņi mācījušies, arī aiz piederības pie Vanagu baznīcas draudzes. Arī es tai stāpā.

Vanagi. Nu tie atgūst agrāko nozīmību, jo vairs nav kolhoza «Dubna» nomale, kā tas bija pēdējā gadu desmitā, kuri vispostošāk iztukšoja jau tā ne visai biezi apdzīvoto ciemu.

Kas tas bija par jaunu spēku, kas licis aizautg leknēm dārzēm, apgriezti otrādi zemes kažoku — ar mālaino, neauglīgo pusi uz augšu, sadangāt ceļus un aizdzīt projām cilvēkus no tēvu tēvu mājām pasaulē!

Vanagu pusē gājusi zudumā veseli ciemi, kas tālāk no lielceļa, un nu vairs knapi garu velk Margitova, Eglupe, arī Zosini — ciems, kur kafērā mājā dzīvojuši gudri, dzīvespriecīgi, muzikāli ļaudis. Bija daudz jaunatnes.

Starp citu, te dzimušas diktores Laimdota Ronas un aktiera Romualda Ancāna mātes, profesors Mārtiņš Lācis, vēlāk represētā un izsūtītā Salomeja Prikule — dziedātāja, kas beidza konservatoriju brīvās Latvijas laikā. Mans tēvs teica jokojot: «Zosinu juristi». Skolu beiguši liela saime dažāda ranga lauksaimniecības darbinieku, tāpat zemes mīlestība vanadziesiem nav sveša, daudzu citu, ne mazāk cienījamu profesiju ļaudis.

Tagad no šī ciema vairs reti sieva spēj uz Vanagiem pēc maizes izstaiģā, arī vīru palicis visai maz. Jaunieši uz vienas rokas pirkstiem skaitāmi, bet skolas bērni — val-

vīspār vairs ir! Maz jau viņu nāk arī no Mačānu, Šķilferu puses, no Vilcāniem un pārupes. Un tas viss ietekmē arī skolas dzīvi — jo diemžēl bērnu skaita ziņā tā rajonā palikusi viena no mazākajām — tāpat skolas liktenis — būt vai nebūt — pēdējos gados varēja būt arī bēdīgāks. Pateicoties skolotāju pūlēm, skolas vadībai, Vanagu skola nav nolikvidēta kā daudzas citas rajonā — un domāju, ka nebūs arī. Jo ticu vanadziesiem, kas izcīnīja savu «Vanagu» kolhozu, kuri iebalsoja savējo Pauli Onckuli par priekšsēdētāju un kurš tagad saka — vislabākie Vanagu skolas absolventi ir tie, kuri nav aizskrējuši pasaulē laimi meklēt, bet sīkstī turējušies pie tēvu zemes, tie, kuri tagad dzīvo Vanagu pusē un audzē maizi un bērnus. Tā jau arī ir, taču arī tie «pasaules staigātāji» viens otrs no tēvu mājām ir aizgājis ar visai smagu sirdi.

Vanagu skolu beidzis, tajā pirms kara arī par skolotāju strādājis Aglonas dekāns Pēteris Onckulis, no šejienes nāk aktieris Romualds An-

cāns, žurnāliste Māriete Romāne, ārste Mirdza Stare, Akadēmiskā kora solists Dominiks Vaivods, TLMS studijas «Dubna» vadītāja Inese Vilcāne, mākslinieces Anīta Bernāne, Māra Kokina, inese Mailīte, skolas direktors Jānis Stikāns.

Un nu — 4. augustā visus Vanagu skolēnus — arī tos, kuriem vajās rociņas dēļ nācās ar asarām pamest skolu, to nebeigušiem, un tos, kas beiguši seš, septiņ-, astoņ- — un nu jau deviņgadīgo skolu, zvans aicina pulcēties bērniņas zemē, kur nav raīžu un rūpju lielāku par sliktu atzīmi vai skolotāja bargāku skatu.

Tiksimies vispirms skolā — reģistrācija sāksies no plkst. 11.00. Tad aizlūgums Vanagu baznīcā par dzīviem un mirušiem skolotājiem, skolēniem, ko noturēs arī skolas absolventi — baznīckungi — ap plkst. 12.00.

Pēc tam skolā — absolventu — mākslinieku darbu izstāžu apskate, skolas zālē būs izstādīti ziedojumi savai skolai — ikviens absolvents aicināts piedalīties akcijā «Mēs —

savai skolai», ziedojoji vērtīgas grāmatas skolas bibliotēkai, mākslas darbus, visu, kas var noderēt skolai [arī naudas līdzekļus]. Varbūt kādam absolventam rodas pavisam oriģināla ideja, kā piedalīties šai akcijā! Tad nu — labu veiksmi!

Pēc izstāžu apskates, fotografēšanās, un atkaliepazīšanās — atceres brīdis par skolu tās 70 pastāvēšanas gados, skolotāju godināšana. Tad — koncerts ar «pašmāju» aktieru un mākslinieku, ģimenes ansambļu piedalīšanos, ballēšana un viss cits, kas tadās reizēs pieklājas. Dalības maksa — 10 rubļi — jāšūta uz Vanagu pasta — Jānīnai Praņevskai [ar atzīmi — absolventu salidojumam].

Pieteikšanās — personīgi vai pa telefonu 38734 līdz 31. jūlijam.

Mu ko, vanadziesi, līdz salidojumam!

M. LIVEDANE

[Honorāru novēlu Vanagu deviņgadīgajai skolai.]

PETERIS ZEILE, profesors

Šveice, 1990. gada aprīlis

[Nobeigums. Sākums 66. — 72. numurā.]

Esmu bijis vairākās Eiropas valstīs un pārliecinājies par augsto dzīves līmeni tajās. Taču Šveice, šķiet, pārspēj visas kaut arī tajā ziņā, ka te praktiski nerēķinātīgi plašā sortimentā var nopirkt visu labāko, kas ražots pasaulē. Ikvienas preces (vienalga, vai runa ir, teiksim, par elektroniku, apaviem, apģērbiem, augļiem, vīna, alus šķirniem utt.) tiek piedāvātas ļoti bagātā sortimentā. Piemēram, pilsētā, kas varētu būt tik liela kā Preiļi un Līvāni kopā, ir divi automobiļu veikali, kuros var nopirkt jaunākās Japānas, ASV, Rietumvācijas, Itālijas un Zviedrijas marķu mašīnas.

Sodien pie mums brīvmaznieki var saņemt zemi, taču, ja viņi nevar veikalā nopirkt savai saimniecībai nepieciešamo, tās pastāvēšanai nav jēgas. Šveicē zemnieks veikalā var brīvi nopirkt visu, sākot ar visdažādākajiem būvmateriāliem māju celšanai, nelieliem traktorīšiem un citām mašīnām, beidzot ar visdažādākā veidā glīti iefasētiem mēšlošanas līdzekļiem, sēkļiem, stādāmāteriāliem utt.

Taču mani visvairāk saistīja amatveikali, kur milzīgā izvēles bagātībā nopērkams viss vērtīgākais, kas izdots slavenākajos pasaules apgādos: klasika, filozofu darbi, grāmatas par mākslu, dailliteratūra, ļoti daudz esamības sfērām un kultūras nozarēm. Tikai šajā salīdzinājumā atklājas mūsu grāmatizdevēju un grāmatveikalu vienpusība un nabadzība.

Neraugoties uz blīvo apdzīvotību un lielo mašīnu daudzumu (katram trešajam iedzīvotājam — personiskā mašīna), Šveice tiek uzskatīta par vistīrāko valsti Eiropā, te pat pilsētu centrā nejut piesārņotību, jo tiek prasīts, lai katrai mašīnai būtu tā sauktais kondensators, kas neļauj kaitīgajām vielām izplūst atmosfērā. Mašīnai, kurai nav šī kondensatora, jāmaksā krietni lielāks nodoklis. Bez tam te nebrauc ar mašīnām, kas pieder auto vakardienai (kā pie mums), bet ar jaunākajiem modeļiem, kas ekonomē degvielai un nepiešārnā vidi. Satiksmes intensitāte brīvajās dienās tiek ierobežota tādejādi, ka vienu svētdienu drīkst braukt mašīnas ar pāra numuriem, nākamajā — ar nepāra. Ģimenes, kurām ir 2 — 3 mašīnas, cenšas iegūt gan pāra, gan nepāra numurus.

...Lidostā Seremetjeva — 2. izējot muitas «zājo koridoru» un nokļūstot «padomju teritorijā», bet jo sevišķi Rīgas stacijā un tās apkaimē — atkal nokļūvam nabadzīgā, zemas kultūras, piesārņotā vidē, par ko liecināja ikvieta un ik detaļa. Tas viss atgādināja Bismarka slaveno sentenci: «Ja gribi celt sociālismu, vajag izvēlēties valsti, kuras nav zēl».

Un vēl — kādu mazu, bet dziļi patiesu anekdoti.

— Vai tas būtu iespējams — uzcelt Šveicē sociālismu?

— Principā — jā. Taču ļoti zēl izcūkot tādu skaitu un bagātību zemi.

P. S. Honorāru novēlu Kultūras fonda Preiļu nodalī.

Sports

Mūsu rēķins bankā Nr. 139

Laikrakstā samērā bieži lasām par rajona sporta dzīvi. Tiesām, sporta attīstība, rezultāti ir mūsu rajona ikdienas vājā puse. Kāpēc tā? Visa sporta dzīve kaut cik turas tikai uz dažiem entuziastiem. Lai šis entuziasms pilnīgi nepazustu, sportam ir vajadzīga materiālā bāze. Mēs esam pārdzīvojuši to laiku, kad sports bija it kā patriotisms. Tas ir likumsakarīgi. Ko darīt tālāk? Tālāk mēs esam nonākuši līdz tādai patiesībai, ka 1989. gada rajona sporta spēļu sacensībām vajadzēja irēt Vilānu stadionu. Laikam tieši šis moments arī radīja mūsu kolektīvā iniciatīvu pie skolas izveidot vieglatlētikas kompleksu.

Šī iniciatīva, un atkal iāsaka, entuziasms, un pūles gūlās uz fizikultūras skolotāja A. Ilina pleciem. Divu gadu laikā viņš kopā ar saviem kolēģiem A. Indānu, R. Petrovu, A. Gavrileņu un skolēniem lēnām, bet pacietīgi virzījās uz mērķi. Un jau šogad mūs skolā stadionā notika rajona bērnu un jauniešu spartakiādes sacensības. Arī sporta biedrības «Vārpa» rajona sporta spēļu sacensības noritēja šeit.

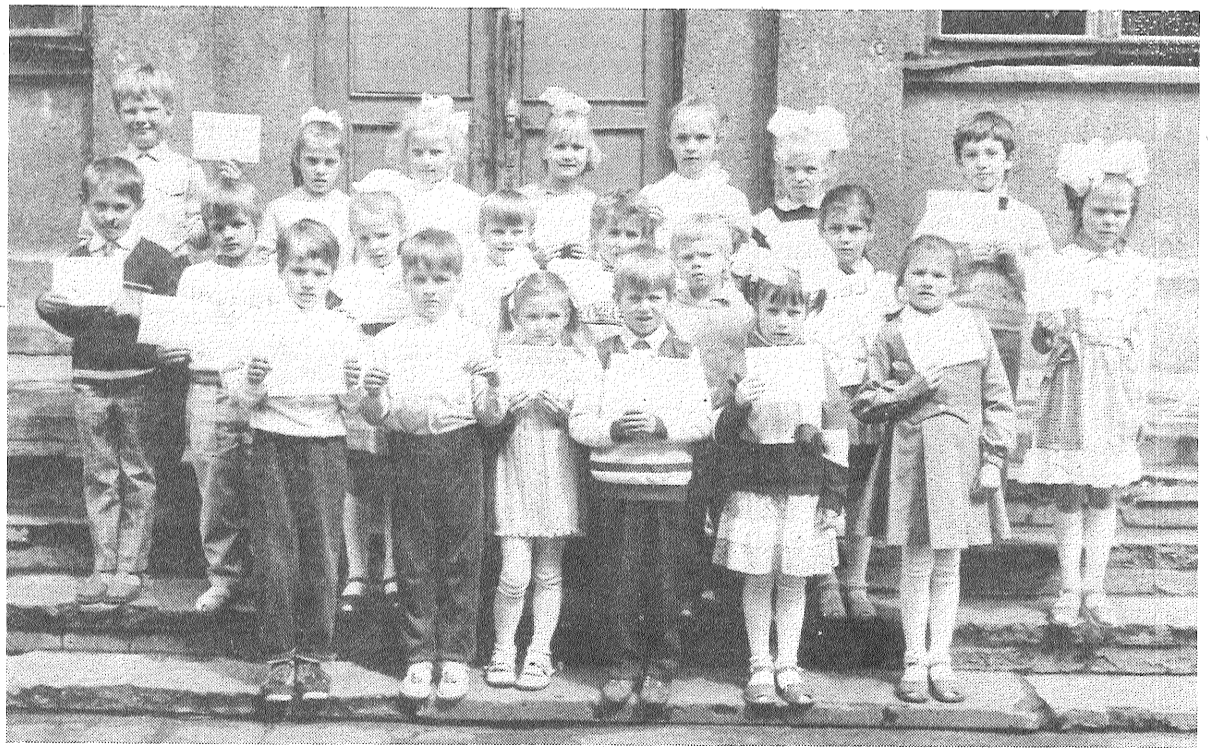
Naudas izteiksmē nemaz tik daudz līdzekļu stadiona rekonstrukcijā ieguldījuši neesam. Tiesa, gumijas segums skreicēliem ir samērā dārgs. Bet cik šis darbs prasīja nervu un brīvā laika! Līdzekļus saņēmām no rajona tautas izglītības nodales. Pēdējos gados skolu vajadzībām nēko īpašu uz pārskaitījuma iegādāties nevarēja, tāpēc pārējam

skolas saimniecībai stadiona būve nekādus zaudējumus nerādīja. Grēks zēloties, ka mūsu rajona darba kolektīvi būtu neatšaucīgi. Pašu nepieciešamāko stadiona rekonstrukcijai nopirkām no «Lauktechnikas», starpsaimniecību celtniecības organizācijas, 24. ceļu remontu un būvniecības pārvaldes. Minētās organizācijas dažkārt sniedza arī bezmaksas palīdzību: iedeva krāsu, betonu, metālu. Visrūtāk bija veikt skreicēliņu asfaltdarbus, jo rajona ceļu būvētāji neizlīdzēja. Lūdzām palīdzību no agrofirmas «Sarkanais Oktobris», kurai šādas iespējas bija. Neskatoties uz to, ka mūsu skolā mācās arī agrofirmas uzņēmumos strādājošie bērni, mūsu visbagātākā saimniecība nevēlējās palīdzēt ar asfaltu, lai sakārtotu 250 metru skreicēliņu. Izpalīdzēja BJSS kooperatīvs.

Divaini pašlaik sāk darboties tirgus attiecības: pēc principa — tu man, es tev. Bet ko var saņemt preti no skolām? Sodien ekonomiskā ziņā, protams, nēko. Bet dzīve iet uz priekšu, rīt, parīt mūsu skolas bērni klūs par uzņēmumu strādniekiem, inženiertehniskajiem darbiniekiem. Un katrs uzņēmums taču interesēts, lai jaunā paaudze būtu fiziski un morāli vesela. Vaidat šobrīd jaunatne ir radināta rūpēties par savu veselību? Paskatīsimies, kas piedalās rajona sacensībās. Tie, kam pāri trīsdesmit. Kur tad divdesmitgadīgē, astoņpadsmitgadīgē? Vīnu nav ne stadionos, ne sporta zālēs. Un tikai tāpēc, ka šo sporta

zāļu nav, šo stadionu nav. Ja mēs negribam pazaudēt vēl vienu paaudzi, tad ir jādomā par skolu, par tās materiālo bāzi, par sportu, mākslu. Gribu vēlreiz atgriezties mūsu šodienas patiesībā pie skolu kritiskās materiāli tehniskās bāzes un aicinu visus rūpniecības uzņēmumus, saimniecības klūt par sponsoriem mūsu un citām rajona skolām. Lai attīstītu šo mācību iestāžu sporta bāzi, Mūsu skolas stadionu vēl nav pabeigts. Vajag ieguldīt gan līdzekļus, gan celtniecības materiālus, lai pilnīgotu visas ieceres. Mūsu bērni, arī viņu vecāki, darba kolektīvi varētu izmantot skolas sporta bāzi. Varbūt rajona Tautas deputātu padomes finansu nodala var atļaut ar labdarību nodarboties mūsu kooperatīviem. Lai viņi drīkstētu atskaitījums no saviem ienākumiem ieskaitīt nevis valsts budžetā, bet gan mūsu skolas sporta bāzes attīstībai. Atgādināšu, ka mūsu rēķins bankā ir Nr. 139. Vai tas nebūs izdevīgāk pilsētai un rajonam? Varbūt uzņēmumi un organizācijas savu, kaut nelielu līdzekļu daudzumu var pārskaitīt uz mūsu rēķinu? Varbūt vecākiem un citiem pilsētas iedzīvotājiem ir labas idejas vai priekšlikumi, kādā veidā pilnveidot mūsu sporta kompleksu? Mēs atzinām jūs savā stadionā arī vienkārši patrenēties, jo pagaidām citas iespējas, kur nodarboties ar vieglatlētikas disciplīnām, pilsētā nav.

O. HĻEBNIKOVS,
Preiļu 2. vidusskolas direktors

● Pašās mācību gada beigās Preiļu 2. vidusskolā notika jaunāko klašu skolēnu sacensības vieglatlētikas disciplīnās. Vienlaikus tā bija obligātā fiziskās sagatavotības pārbaude skolās. Pašiem mazākajiem vajadzēja skriet 30 metrus, mest bumbu, lēkt tālumu no vietas,

skriet 500 metrus un veikt spēka vingrinājumus. Sacensības ritēja raiti, un maziem sportistiem ļoti patika. Īpaši tiem, kuri izpelnījās balvas. Skolas sporta laukums augu varu ir brīvs un aicina mazos sportistus trenēties ik dienas. Brīvajā

laikā — arī kopā ar vecākiem. A. ILINS, fizikultūras skolotājs ● ATTELĀ: sacensību noslēgumā — uzvarētāju apbalvošana un fotografēšanās. V. VINOKUROVA foto Redaktora v. L. KIRILLOVA

Vērtīga izejviela

Glumenieks ir atgremotāju dzīvnieku kuņģa nodalījums. Tēlu un mazo jēru, kas vēl ēd pienu un nav barojušies ar zāli, glumenieki ir vērtīga izejviela chimozīna izstrādāšanai (siera rauga), kas tiek izmantots siera ražošanas rūpniecībā, tāpat arī medicīnas preparāta «Abomīns» (kuņģa zāles) ražošanai. Sagādē noder nokauto tēlenu vai jēru, kas ir veseli un barojās ar pienu, glumenieki. Kritušu dzīvnieku glumeniekus nepieņem.

Lai saglabātu vērtīgās glumenieku īpašības, dzīvnieki jāapstrādā šādi: pēc nokaušanas tēlenu vai jēru uzšķēz, izņem iekšējos orgānus un uzmanīgi atdala glumenieku — vislielāko kuņģa daļu. Turot glumenieku ar vienu roku, ar otru, viegli piespiežot, to atbrīvo no satura — «biezpieniņa». Lai neizšķīstu glumenieka fermentus, «biezpieniņu» dabū proms tūlīt pat, kā dzīvnieku nokauj, tāpat kategoriski aizliegts glumeniekus skatlot ar ūdeni vai pienu.

Glumenieku no viena gala (platačkā) aizsien, no otra piepūš

līdz trīskārtīgai apjoma palielināšanai, pēc tam aizsien un izkar žāvēties sausā, labi vēdināmā telpā — vasarā var izkārt zem nojumes caurvējā, bet nedrīkst žāvēt saulē, tāpat arī pie krāsns, temperatūrai jābūt ne augstākai par +35°C. Nedrīkst pārkaist glumenieku ar šāli, naftalīnu, tabaku, pipariem, pielaut, ka tos bojātu grauzēji, ērces, ādgrauži un pelējums. Izžāvētam glumeniekam jābūt bumbiņveida formai, gaiši dzeltenā krāsā, kraukšķīgam pēc taustes.

Cienījamie sagādnieki un iedzīvotāji! Mēs lūdzam jūs tad, kad tiek kauti piena tēli, nēmet laukā vērtīgu izejvielu, bet nodod to kopā ar tēla ādu. Tiek izmaksāta prēmija viena procenta apmērā no ādas vērtības, tāpat pret nodotajiem glumeniekiem var iegādāties paaugstināta pieprasījuma preces desmitkārtīgā daudzumā pret pārdošanas veikalā, tāpat arī pēc liguma noslēgšanas var iegādāties dažādu marķu autoriepas.

Z. VOLKOVA,
sagādes un ražošanas apvienības noliktavas pārzine

...Un pienāk diena,
Kad govīm trūkst siena
Un bērniem trūkst piena.
Nopipēts!..

Lai govīm un visiem citiem lopīņiem
ziemā netrūktu barības, bet mums pa-
šiem — piena un gaļas produktu, —
**IEVEROJIET UGUNSDROŠĪBAS
PRASĪBAS, NOVĀCOT UN UZGLA-
BĀJOT SIENU!**

Sakārtojiet siena šķūņus, salabojiet
juntus, pārbaudiet zibensnovēdējus.

Pārbaudiet, vai kārtībā ir elektrības
vadi un ventilācijas iekārtas, vai koka
konstrukcijas ir apstrādātas ar uguns-
aizturošu šķidrums, vai kaujas gatavī-
bā ir brīvprātīgie ugunsdzēsēji.

Instruējiet strādājošos par uguns-
drošību un operatīvu rīcību ugunsgrē-
ka gadījumā.

Nodrošiniet siena glabātuvēs ar visu
nepieciešamo ugunsdzēsības inventāru,
apgādājiet tehniku ar dzirkstelju slāpē-
tājiem.

Atcerieties: lielā šķūnī labāk uzglabāt
ne vairāk par 500 tonnām siena.

Neaizmirstiet regulāri mērit siena
temperatūru, lai novērstu tā pašai-
deģanos, un norīkot cilvēku ventilatora
uzraudzīšanai.

Noslēdziet siena šķūņus un sekojiet,
lai tajos neuzturās nepiederošas per-
sonas un bērni.

Nepieļaujiet atklātas uguns pielie-
tošanu lopbarības sagādes vietās!

Sauli un piesardzību siena laikā!

Iekšlietu ministrijas ugunsdzēsī-
bas pārvalde
Brīvprātīgo ugunsdzēsēju biedri-
bas Centrālā padome

SMILTENES 29. ARODVIDUSSKOLA

izsludina audzēkņu papildus uzņemšanu sekojošās spe-
cialitātēs:

- autogreiderists,
- buldozerists,
- ekskavatorists,
- autoremontātslēdznieks — «B», «C» kategorijas auto-
vadītājs.

Dokumentus iesniegt līdz 30. jūnijam.

Uzņemšanas komisija strādās 02.07.90 no plkst. 10.00.

Skolas adrese: 228675, Smiltene, Pils ielā 8.

Tuvākas ziņas pa telefonu 73203.

DAUGAVPILS MEDICĪNAS SKOLA

paziņo, ka abiturientu uzņemšana latviešu valodas plūsmā
ar 9. klašu izglītību tiek pagarināta līdz 1. jūlijam.

Stikla taras pieņemšanas punkti un pārtikas veikali
Preiļos, Līvānos un Aglonas ciematā, un visi lauku veikali
neierobežotā daudzumā **PIEŅEM VISU TILPUMU
PUDELES.**

Lūdzam visus rajona iedzīvotājus aktīvi piedalīties stik-
la taras nodošanā.

**SVETDIENAS SKOLAS NODARBĪBAS, bērnu un pleaugušo
KATEHIZĀCIJA** atkal turpināsies, sākot ar šī gada 29. jūniju.
piektdienās un sestdienās plkst. 9.00 rītos un pēcpusdienā plkst.
17.00 Preiļu baznīcā.

Skolotāja — katehete

JĒKABPILS

8. AUTOKOMBINĀTA

PREIĻU FILIĀLEI

pastāvīgā darbā vajadzīgi
autoatslēdznieki.

Uzziņas pa tālruni 22933
vai pieteikties personīgi ga-
rāžas.

PĀRDOD govi. Telefons —
23451.

PĀRDOD grūsnu tel. Tele-
fons 39553.

KOOPERATĪVS «VEKTORS»

Līvānos piedāvā organizāci-
jām un privātpersonām šādus
pakalpojumus:

- zemes darbi ar ekskavatoru,
- transporta pakalpojumi ar
traktoriem un automašīnām,
- siena plaušana.

Pasūtījumus pieņem no plkst.
7.00 līdz 8.00 un no 20.00 līdz
22.00. Tālruni: 41406, 42668.

**JĒKABPILS AUTOBUSU
PARKS**

paziņo, ka 24. jūnija rītā sakarā
ar pasažieru mazo skaitu nekur-
sēs autobusi pa šādiem maršru-
tiem:

Jēkabpils — Līvāni — Steki
atiešanas laiks — 4.50;

Preiļi — Mežāre — Līvāni
— 4.35;

Līvāni — Mežāncāni — 7.27;

Līvāni — Preiļi — 9.35;

Preiļi — Kalupe — 6.18;

Preiļi — Aizkalne — 8.45;

Preiļi — Viļāni — 5.40;

Preiļi — Nicgale — 5.05;

Preiļi — Arendole — 7.00;

Preiļi — Grāveri — 5.55;

Preiļi — Krāce — 7.15;

Preiļi — Kapīni — Aglona —
6.25;

Preiļi — Silajāni — 8.00;

Preiļi — Rožupe — 5.53;

Preiļi — Sīlukapi — 5.05;

Preiļi — Smelteri — 7.30;

Preiļi — Sprincvecumi —
Līvāni — 5.50;

Preiļi — Līvāni — Daugav-
pils — 6.35,

Preiļi — Turki — 6.03.

Visas naktis skaistas naktis.
Jānu nakts vēl jo skaista:
Tad ziedēja papardīte
Zeltītiem ziedīniem.
(T. dz.)

Rušonas tautas nams aicina uz ielīgošanu 22. jūnijā plkst. 23.00
un Aglonas kultūras nams uz Līgo vakaru Aglonā, Ciriša ezer-
malā. Par jautriību rūpēsies Aglonas kultūras nama vokāli instru-
mentālais ansamblis un Rušonas diskotēka.

DAUGAVPILS MŪZIKAS VIDUSSKOLA

izsludina audzēkņu uzņemšanu 1990./1991. mācību ga-
dam šādās specialitātēs:

- klavieru,
- stīgu instrumentu (vijole, alts, čells, kontrabass),
- pūšamo un sitamo instrumentu,
- tautas instrumentu (akordeons),
- dziedāšanas,
- kora diriģēšanas.

Iestāšanās pieteikumi iesniedzami līdz 25. jūnijam.

Iesniegumam jāpievieno:

- izglītības dokuments (oriģināls),
- izziņa no skolas par nokārtoto eksāmenu sacerējumā,
- izziņa par veselības stāvokli (086/y forma),
- raksturojums,
- 4 fotokartītes (3x4 cm),
- jāuzrāda pase vai dzimšanas apliecība.

Iestāju pārbaudījumi sākas no 26. jūnija. Tuvākus pa-
skaidrojumus sniedz skolas kanceleijā, Daugavpilī, Kan-
davas ielā 2 a, tālrunis 29879.

Ja jūsu rīcībā ir vieglā automašīna, kravas piekabe, jūs
dzīvojat Preiļu rajonā un mājās ir telefons, jūs varat
**SLEGT LIGUMU PAR BĪSKOPIBAS PRODUKCIJAS
SAGĀDI UN PĀRVADĀJUMIEM UZ REPUBLIKĀNĪSKO
BĪSKOPIBAS APVIENĪBU «LATVIJAS BITE».**

Samaksa pēc vienošanās. Pieteikumus sūtiet vēstules
veidā uz adresi: Rīga, 226018, Lāčplēša ielā 112 a, RBA
«Latvijas bite».

Tuvākas izziņas pa telefonu — Rīga 225884.

□ KRĀSAINA REKLĀMA JUMS, GARANTĒ VEIKSMI!

Latgales kooperatīvu un tautas deputātu padomju
reklāmas laikraksts «LATGALES REKLĀMA»
piedāvā jums laikraksta slejas sludinājumiem un reklāmai.

Reklāma vai sludinājums, ko laikraksts garantē publicēt
divu nedēļu laikā, uzņēmumam, organizācijai, kolhozam
vai kooperatīvam jāiesūta garantijas vēstulē uz adresi:
Daugavpili, a/k 377, «LR».

□ No iedzīvotājiem apmaksu par sludinājumiem pieņem
skaidrā naudā Daugavpilī, Leņina ielā 65, vai pa pastu
(sludinājums maksā 15 rubļus) no jebkuras pasta noda-
ļas. Adrese: Daugavpilī, dzīvokļu un sociālā banka, norē-
ķina konts Nr. 000461497 «LR». Sludinājuma teksts jā-
raksta uz pasta pārdevuma veidlapas.

□ Tālruni izziņām: 29922, 29078, 38114. Daugavpils
kods 8—254.

Koks nezina, kad vētrā tas lūzīs.
Ne cilvēka sirds, kad pukstētī-
stās.

(O. Rikmanis)

Izsakām līdzjūtību Skaidrītei
Rentnieci, no VIRA uz mūžu
atvadoties.

Darbabiedri

Lai pār tavu rūpju mūžu
Kapu kalnā salda dusa.
(F. Bārda)

Skumstam kopā ar Robertu
Daukštu, TĒVU smiltājā aizva-
dot.

Raina kolhoza elektriki

Cilvēki taču nemirst.

Vien saauģ ar zemi pašu.

(J. Stulpāns)

Sāpēs esam kopā ar Jāni

Džeriņu, TĒVU smiltājā guldot.

LTF Aglonas nodala

Tajās lapās, ko mūžības vēli
nu šķirsta,

Paliek cilvēka mūžs.

(Z. Purvs)

Izsakām līdzjūtību Jānim Dže-
riņam sakarā ar TĒVA nāvi.

Padomju saimniecības «Aglona»
administrācija

● LAIKRAKSTĀ PUBLICĒTIE MATERIĀLI NE VIENMĒR ATSPoguĻO REDAKCIJAS VIEDOKLI. PAR PERSONU VĀRDU UN UZVĀRDU, SKAITĻU UN FAKTU PĀREIZĪBU ATBILD RAKSTU AUTORĀI

● REDAKCIJAS TĀLRUNI: redaktors — 22059, redaktora vietniece izdevumam krievu valodā — 22154, atbildīgā sekretāre — 21998, sabiedriski politiskā nodala — 21769, rūpniecības, celtniecības un kultūras nodala — 21985, vēstulju, skolu dzīves un jaunatnes nodala — 22203, grāmatvedība, uzziņas par sludinājumiem — 22305.

Laikraksts «Novadnieks» iznāk kopš 1950. gada 29. marta otrdienās, ceturtdienās un sestdienās latviešu un krievu valodās. Iespiests Latvijas izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības apvienības Daugavpils tipogrāfijā (Daugavpilī, Valkas ielā 1). Izdevniecība «Avīze» (Rīgā, K. Valdemāra ielā 105). Viena nosacītā iespaidloksne. Ošietiespiedums. Izdevējdarbības licence Nr. 000069. «Новадник» («Земляк»). Газета Приеульскогo района на латвийском языке.

Metiens 14166 eksemplāru (latviešu valodā — 10178 eks., krievu valodā 3988 eks.).
Indekss 68169.
Pas. 649.

● MŪSU ADRESE:
228250, Preiļos, Aglonas ielā 1.